

Schriftmeditatie

"Laat mijn ziel leven, en zij zal U loven,"

Psalm 119:175^a

Wat is leven? Leven is: Verbonden te zijn met de Levenswortel. De Heere Jezus sprak: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt."

Zodra de planten en bloemen van hun wortel worden afgesneden, beginnen zij te sterven. Het leven is er uit. Ontbindende krachten verderven de glans en de reuk. De heerlijke geuren moeten plaats maken voor een ontbindingslucht. Zó gaat het, als het leven eruit is. Deze totale ontluistering noemen we: De Dood. De dood is er niet zo-maar. Nee, de bezoldiging der zonde is de dood. In sommige landen worden de doden naar een "Toonkamer" gebracht. Kappers(sters) en schoonheidsspecialisten (tes) doen daar hun werk. De dode wordt gekapt en gesminkt. De mooiste kledingstukken worden aangetrokken. Op verzoek van de nabestaanden worden de doden in een gewenste houding gebracht voor de laatste receptie. Daar ziet ge een jonge vrouw, als bruid gekleed, een tuiltje bloemen in haar hand. De man en kinderen roepen haar een afscheid toe. Daar staat zowaar de manager van de zaak. Zoals altijd, onberispelijk gekleed, een glas wijn in de opgeheven hand. Medewerkers trekken in een lange stoet voorbij en mompelen zo opgewekt mogelijk een laatste groet. Maar niemand antwoordde. Dood is dood. Achter alle maskers gaat de waarheid schuil: Wij hebben God vaarwel gezegd. Wij zijn dood voor God. De wereld is een dodenakker zonder leven. Maar over de dodenakker blaast de adem van de Heilige Geest. Het Leven en de onverderfelijkheid zijn aan het licht gebracht. De Bron van het Leven heeft Zich geopenbaard in Hem, Die sprak: "Ik ben het Leven." Uit het doodslijden van Christus ontspruit het waarachtige leven. Zijn graf is opengesprongen. De engel behoefde niet zwaar te tillen aan de grote steen. De steen gaf mee van binnen uit het graf. De Heere is waarlijk opgestaan. Om deze redenen worden de doden opgewekt. Het Woord van het Le-

ven dringt door tot het donkerste graf: "Ik leef, en gij zult leven." Gestorvenen komen uit, gebonden aan handen en voeten. Er komt beweging in de dorre doodsbekenderen. De Heere is scheppend opgestaan. Waar Hij het leven geeft gaan wij bekennen doden te zijn. Waar Hij het leven geeft krijgen wij het graf in het oog. Waar de levensdauw op de dorre akker daalt, begint het zaad van de grote Zaaier te kiemen. Het worstelt uit de donkere aarde omhoog naar het licht. Het fluistert een lied van verlangen en heimwee: "Laat mijn ziel leven... LAAT... Het is in Uw macht, o Zonne der gerechtigheid. Wij hebben het zaad en de zon niet verdiend. Onze aarde heeft geen mogelijkheden in zichzelf. Maar de Zon is opgegaan in de hof van Jozef van Arimathea. Het is alleen genade en ontferming wanneer U ons beschijnt en verlicht. Wij hebben het leven en het licht niet verdiend. Wij verkozen de dood boven het leven. Maar, LAAT mijn ziel leven. Ootmoedig stijgt het fluisteren omhoog. Het lijkt niet op de vermeetele groei van het onkruid. Onder het zachte suizen van de wind des Geestes buigt het spruitsel zich. Het stamelt: LAAT..laat mijn ziel leven. Heeft de dichter van psalm 119 dan geen leven? Nee, niet in zichzelf. Hoor het tot uw troost, lezer(es): Hij had het leven niet in zichzelf. Zijt ge onvruchtbaarven vruchteloos? Hier is gezelschap voor u. Nee, de troost kan niet liggen in het feit dat de dichter gebrek aan Leven heeft. Maar dáárin ligt troost, dat al Gods kinderen de zaligheid en het leven buiten zichzelf, in en uit de Ander zochten.

Zo klimt de bede omhoog: "Laat mijn ziel leven." Leven, dat is verbonden te zijn door het geloof aan het Hoofd der gemeente.

Leven is: Ademhalen in het Woord des Levens.

Leven is: Verwondering om Gods eeuwig welbehagen.

Leven is: Rusten op het fundament door God gelegd.

Leven is: Horen naar het Heilig Evangelie.

Het Leven is Hij, Die der wereld het leven geeft. De Heere Jezus heeft gezocht in de hof van Gethsemané.

Hij begon verbaasd en zeer beangst te worden. Bij het lijden van de straf behoorde de verlatenheid. Bij het lijden behoorde de vereenzaming, het gemis aan de gunst

van de Vader. Hij, de Heilige en Zondeloze. Hij wordt tot zonde gemaakt. De zonde is afzichtelijk en verwerpelijk. Zie op Hem, de Reine en Heilige. Hem wordt het loon, het leven, onthouden. Grote doodsbedroefheid neemt bezit van Hem. Tot het merg van Zijn wezen dringt de droefenis binnen. Zijn ogen zijn groot van ontzetting en verbazing. Wie is ooit zo angstig geweest? De slotzang in de paaszaal was psalm 118. De klanken van het lied zijn nauwelijks verstorven:

De Heere is God, Die ons licht gegeven heeft.
Bindt het feestoffer met touwen tot aan de hoornen des altaars.

Gij zijt Mijn God, daarom zal ik U loven; o Mijn God, Ik zal U verhogen.

Looft de Heere, want Hij is goed, want Zijn goeder-tierenheid is in eeuwigheid.

Daar, in de zaal, was leven. Maar hier is een Jezus
Wiens ogen groot van verbazing de duisternis instaren.
Jezus, Die voorover ter aarde valt. Deze zeer grote
angst is zelfs in de hel onbekend. In de hel zijn zond-
aren, vol ongerechtigheid. Hier echter is het vlekke-
loos Lam. Hem was de verlating vreemd. Laat Mijn ziel
leven, Vader, en zij zal U loven. Doch niet Mijn wil,
maar de Uwe geschiede. En de Vader laat Jezus ziel
sterven, want de bezoldiging van de zonde is de dood.
Toch zal Hij de Heere loven, zelfs in Zijn dood.
Zie het Brood, dat uit de hemel nedergedaald is.

O, hoe duister, hoe ontzettend,
zielverscheurend, hartverpletend
was dat schrikverwekkend uur,
toen het vlekloos Lam geslacht werd,
en de losprijs aangebracht werd,
der gevangen creatuur.

Toen Gethsemané Zijn klachten
in dien aakligsten der nachten,
in dien bangsten strijd vernam;
daar de Paasmaan somber lichtte
op dat hemels aangezichte
van 't verzoenend bloedzweet klam. Da Costa

Hoe zal onze ziel leven? Leven zal ^{ze} om dit verbrijzeld
broodkoren. Hij werd verlaten opdat wij niet eeuwig
verlaten zouden worden. De Vader heeft Zich voor Hem
verborgen, opdat Hij ons Zijn Aangezicht zou doen
lichten.

Laat mijn ziel leven, en zij zal U loven. Waar het
oog des geloofs gericht wordt op het Lijdende Lam be-
gint de levenloze zondaar te leven.

O hoge wonderen, wat geest is zo bedreven,
Die vat, hoe zoveel sterkte uit zoveel zwakheid groeit,
En hoe het leven sterft om doden te doen leven?

De lof is betamelijk. De lof is vrucht van het leven.
Het is de innerlijke begeerte van het leven om te lo-
ven. Lof voor de beminlijkste Vorst, Wiens schoon-
heid hoog te loven is. Lof voor de Eeuwige Vader van
onze Heere Jezus Christus. Lof voor de Heilige Geest,
Die ons leert uit Christus.

Ach, zegt een lezer(es): Ik ben, helaas, een lederen
zak gelijk. Die in de rock al zijn vocht heeft verlo-
ren. Dat doet de Heilige Geest niet zonder doel. Hij
wil u steeds meer onderwijzen in Jezus volheid en uw
ledigheid. Altijd weer zult ge zalig worden als niets
hebbende en nochtans alles bezittende. Het staat hier
alles nog in de kinderschoenen. Eenmaal zal het vol-
maakte komen. Daar zal de bede van psalm 119 niet meer
worden gehoord. Hebt u heimwee naar de volmaking? Of
hebt u heimwee naar het heimwee? Hebt goede moed.
Jezus zal niet eerder rusten of de levenlozen moeten
voor Zijn Aangezicht staan. Er zijn dan alleen blijde
zangers over aan de glazen zee. Hier begon het, sta-
melend en stotterend, onzuiver en niet op toon. Vaak
van de wijs en altijd opnieuw beginnen. Eén ding is
zeker: Zij begonnen vrolijk te zijn. Dat mag het graf-
schrift van de kerk zijn. Tot dan: Laat mijn ziel le-
ven, en zij zal U loven.

Perst eens de bitt're tegenspoed,
Des avonds, het benauwd gemoed
Tot naar gejammer en geklag;
Nauw rijst des morgens vroeg de dag,
Of God verleent, in plaats van lijden,
Weer stof tot juichen en verblijden. D.C.O.